

Thư Thầy trò (60)

- Thư Thầy trò (60)
- *Tác giả:* Viên Minh - Phù Vân

Ngày 11 – 11 – 2014

Sư ông kính mến!

Thời gian qua con gặp phải một chuyện buồn mà đối với con là khó lòng mà vượt qua được. Chuyện buồn này lại xuất phát từ những hành động và lối sống sai trái của con trong quá khứ. Câu chuyện của con là rất dài và phức tạp, con xin được kể như sau:

Con năm nay mới 21 tuổi, được bố mẹ cho ăn học như bao người khác, trước mặt mọi người, con là đứa con gái ngoan và học giỏi. Thế nhưng, từ những ngày đầu tiên bước chân vào giảng đường đại học, con đã bắt đầu một lối sống buông thả bản thân. Con không chơi bời, tụ tập, không tiêu xài hoang phí, nhưng con lại không biết quý trọng và giữ gìn đời người con gái. Trong chuyện tình cảm, con có lúc thật lòng, nhưng dễ yêu rồi dễ chán, thế mà mọi lần con đều không ngần ngại đưa mình vào những cuộc vui thâu đêm, với người con yêu và cả với những người mà với con họ không có mối gắn bó nào trong tình cảm. Sau những lần đó, bản thân con cũng nhận thức được cái sai trái của việc mình làm, nhưng con lại nhanh chóng gạt đi những dằn vặt trong tâm tâm để tiếp tục vui sống, con cũng tự nhủ rằng mình sẽ không như thế nữa và muốn sống một cuộc sống giản dị, đơn giản hơn, không toan tính, không thả mình vào những cám dỗ của sự thỏa mãn tầm thường. Nhưng sư ông biết không, con vẫn không cảm thấy tự ghê tởm bản thân mình, mà có giai đoạn con còn cảm thấy mình là kẻ có kinh nghiệm và từng trải, mình vẫn đáng được yêu thương và trân trọng. Giai đoạn vào lớp mới của chuyên ngành con học, con đã tiếp tục quen với một bạn và chuyện lúc trước lại lặp lại. Con nhận thấy rằng tất cả những lần đó là vì cảm xúc ham muốn mà con không thể nào kiểm soát được. Rồi con không tiếp tục với người bạn đó nữa, mà con nhận lời yêu một người bạn tên K, cũng học cùng lớp với con.

Từ khi quen K, con mới thấy mình muốn thay đổi thật sự, con cảm thấy cuộc sống tươi đẹp hơn và muốn làm cho K mọi điều tốt đẹp. Con giấu tất cả những chuyện trước đó và giả vờ ngây thơ như một đứa con gái ngoan ngoãn hiền lành. Tuy nhiên, trong thời gian quen nhau, K cũng phần nào nhận ra ở con những tính cách không tốt của một người con gái. Con trong lòng yêu thương K thật sự, nhưng vẫn đầy dứa và lừa dối với những người xung quanh mình. Trong thâm tâm con mong ước với K nhiều điều, nhưng sự thể hiện của con thì cứ như chỉ là một trò đùa vui thôi. Và khi K hỏi về sự trinh trắng, con đã khẳng

định rằng con vẫn còn nguyên vẹn. Thật ra con vẫn trong trạng thái hoài nghi, vì trong những lần trước, con vẫn giữ sao không xảy ra chuyện ấy.

Rồi một ngày, K đã phát hiện ra 1 trong số những lần trước của con qua những tin nhắn cũ trên chính trang facebook cá nhân của con. Từ giây phút đó, không phút giây nào con được sống bình yên thật sự. Con và K, vì cảm xúc, vì đau khổ, chúng con không thể tách rời nhau, mà ngược lại, chúng con đã đưa nhau vào trong tâm tối khổ sở, chúng con đã tiến tới tất cả, đã có những ngày và đêm dài ở bên nhau, nhưng song song đó là sự dày vò và đau khổ. Cuộc sống mấy tháng trời trôi qua mệt mỏi mà chưa bao giờ con từng trải. Đã nhiều lần định sẽ buông tay, nhưng rồi không thể kiềm nén tất cả cảm xúc, chúng con lại cứ ở bên nhau, rồi cùng làm khổ nhau. Con tự thấy mình dơ bẩn nhưng con vẫn không đối diện với sự thật, con lừa dối K, lừa dối mình và không tiết lộ thêm bất cứ bí mật nào. Nhưng sự thật ngày càng bị K phát hiện, rồi gần đây con đã kể cho K biết hết những sự thật kinh khủng ấy của con. Và đau khổ lại chất chồng, trong lòng K bây giờ là sự oán hận và kinh tởm con, trong những lúc tức giận K đánh đập, và nguyên rủa con đi tìm cái chết. Con cũng đã nhiều lần muốn tự kết liễu cuộc sống vì cảm thấy tội lỗi và mặc cảm vô cùng, phần thì con thương K phải chịu nhiều áp lực và đau khổ. Nhưng con không đủ can đảm sư ông ạ, con chết đi để K được thỏa lòng oán hận, để chứng minh sự ân hận và đau khổ, nhưng sự ra đi của con chắc chắn còn để lại nỗi đau và tội lỗi lớn hơn. Sư ông ạ, con muốn nói một chút về K, cậu ấy là người con trai không cảm thấy vui vẻ mấy với cuộc đời, trong lòng luôn chất chứa nhiều nỗi buồn và hận, tư tưởng cầu toàn nhưng lại rất sâu sắc, khiến con luôn cho rằng K luôn đúng, và có lẽ có một chút gì đó con hơi thần tượng hóa con người của K.

Khi con cảm thấy không thể vượt qua nổi, con đã được cô con hướng dẫn và tìm đọc những bài viết của Sư ông, từ đó con cảm thấy mình có thêm động lực và tâm tư cũng nhẹ nhàng hơn. Tuy nhiên, mọi đau đớn phiền não trong con không thể nào dứt ra được. Con muốn chấm dứt tất cả, chuyên tâm học tập và sống lại một cuộc sống tốt hơn, hay nói khác đi là con muốn tâm mình được nhẹ nhàng, bình yên hơn. Nhưng sư ông có biết không, mỗi lần con tìm đến một sự giải thoát cho bản thân thì con luôn nghĩ về K, sự đau khổ hiện tại của K làm con cảm thấy mình thật ích kỷ, như là đã gây đau khổ rồi thân nhiên tìm cho mình lối thoát, vì con biết, những nỗi đau khổ này vẫn sẽ theo K không dễ gì có thể thoát ra được.

Giờ đây con biết mình phải trả lại cho K cuộc sống không có con, vì ở bên con, K sẽ lại thêm buồn tủi và áp lực. Biết là vậy, nhưng lòng con vẫn như đang có bão tố, sự im lặng và lạnh lùng của hai đứa khi gặp nhau đã làm con đau không thể nào nói nên lời. Con biết rằng, mọi sự dơ bẩn và xấu xa nhất con đều xứng đáng để nhận lấy, nhưng tại sao con vẫn mong ở K một suy nghĩ nào đó còn tốt đẹp về con, mà chắc chắn là không xảy ra. Vì với K, con là đứa xấu xa và dơ bẩn nhất trên cuộc đời.

Lòng con bế tắc và cảm thấy không có lối thoát, con mong Sư ông chỉ dạy cho con để con nhìn thấy được chút ánh sáng từ trong bóng tối.

Thật lòng con cảm ơn sư ông đã bỏ thời gian quý báu của mình để đọc thư con!

Con, Phù Vân.

Phù Vân con,

Con đừng quá tự dằn vặt như vậy. Vấn đề không phải ở tội lỗi, xấu xa hay sai trái, vì con đã nhận ra nó là tốt rồi. Cái sai của con không phải là những gì con đã làm mà chính là vì con đã đặt cho đời sống một ý nghĩa sai lầm, cho hạnh phúc của mình một tiêu chí lệch lạc. Do quan niệm, mục đích hay lý tưởng sống không đúng với bản chất thật của đời sống nên con mới cảm thấy bất an và đau khổ. Chỉ khi nào con hiểu được ý nghĩa đích thực của cuộc sống con mới nhìn đời với một tầm nhìn hoàn toàn khác hẳn.

Bản chất của cuộc sống là vô thường, khổ đau và không có gì thực sự là “tôi” hay “của tôi”, thế mà con lại loay hoay đi tìm hạnh phúc ở trong cái môi trường mỏng manh đầy cạm bẫy đó thì tránh sao không chuốc lấy khổ sầu, không gặp toàn bất hạnh! Nếu một lúc nào đó con có cảm thấy hạnh phúc thì thực ra đó chỉ là ảo giác khi tưởng rằng mình đã nắm bắt được cái vừa lòng, như ý, để rồi mộng ảo vẫn trả về cho ảo mộng.

Cuộc đời không phải là nơi để tìm kiếm hạnh phúc, mọi tiêu chí cho hạnh phúc trong cuộc đời đều chỉ là bánh vẽ! Bánh vẽ còn vẽ được nhưng vẽ hạnh phúc trong cuộc đời thì chẳng khác nào vẽ tranh trên cồn cát gió lùa, hoặc trên biển hồ dậy sóng! Cái sai của con chính là đi tìm hạnh phúc trong ảo giác từ những điều kiện không thực ở bên ngoài. Hạnh phúc tuyệt đối không thể nào tìm được trong những gì tương đối.

Con tin vào K như một yếu tố không thể thiếu của tình yêu và hạnh phúc hay con đang tin vào ảo tưởng của chính mình? K có thực sự yêu con *như chính con là* hay chỉ yêu con qua ảo ảnh mà K mong ước *phải chi con là* trong tiêu chí lý tưởng của anh ta? Rốt cuộc là K yêu con hay yêu hình ảnh hoang đường của anh ta trong mộng mị mà tưởng đó là đạo đức và tình yêu? Và ngược lại con cũng đâu có gì khác thế, con đang gán cho K phẩm chất mà chắc gì K thật có. Con vẫn mong “*phải chi K là thế này*”, còn K lại muốn “*phải chi con là thế kia*”... vì thế tình yêu chẳng phải đang thiết lập mối quan hệ trên những giả định mộng huyễn đó sao? Tình yêu xuất phát từ cái tôi ích kỷ không thể nào có hạnh phúc, cho dù có thì đó cũng chỉ là huyễn mộng, phù du. Tình yêu không đòi hỏi bất kỳ điều kiện nào mới là tình yêu chân thực, nhưng thấp đước mà tìm đâu dễ có, phải không con?

Như sư ông đã nói, cái sai của con không phải là vấn đề tội lỗi mà là không nhận thức đúng ý nghĩa chân thực của cuộc đời. Nếu con xem ý nghĩa hay mục đích đời sống là hưởng thụ hạnh phúc hay thỏa mãn mong cầu thì con sẽ chỉ đối đầu với khổ đau phiền muộn. Nhưng nếu con xem cuộc đời là tấm gương để soi lại chính mình, thì mọi tình huống: đúng hay sai, xấu hay tốt, thiện hay ác, khổ hay vui, được hay

mất, thành hay bại... đều là những bài học khám phá đầy lý thú để con có thể ngày mỗi trưởng thành khi thấy ra chính mình và bản chất cuộc sống.

Nói cho dễ hiểu là nếu con tìm cầu hạnh phúc lý tưởng, hay tình yêu trọn vẹn nơi “*bọt trong cửa bể* *bèo ngoài bến mê*” thì muôn đời con chỉ gặp ảo tưởng của chính mình, nhưng nếu qua tất cả những trải nghiệm thăng trầm vui khổ của cuộc sống mà con thấy ra *mặt thật* của mình và *bản chất* cuộc sống thì đó chính là giác ngộ - nhận ra ý nghĩa đích thực của những niềm hạnh phúc và những nỗi khổ đau trong cuộc đời đầy ảo hóa này.

Hạnh phúc không lệ thuộc vào những điều kiện bên ngoài, bởi vì nó chỉ có trong lòng con. “*Miền đất hứa*” vẫn luôn sẵn có trong mỗi người, nhưng vì con cứ mãi lang thang đi tìm nó trong những thỏa hiệp bên ngoài nên không bao giờ tìm thấy được mảnh đất bình an đang hiện hữu trong chính tâm mình. Con không thể tìm kiếm sự hoàn hảo trong thế giới bất toàn, chỉ khi con biết trở về trọn vẹn tỉnh thức với chính mình thì con mới phát hiện được nguồn hạnh phúc hoàn hảo muôn đời đang ở đó trong con.

Khổ đau là ân sủng của Đất Trời hay Pháp giúp con thức tỉnh khỏi những cơn mộng dài vô nghĩa. Đau khổ chính là ý nghĩa sâu sắc nhất của cuộc đời giúp con giác ngộ và giải thoát ra khỏi những tư tưởng phù du huyền hóa để trở về với bản tâm thanh tịnh vốn rất trong sáng, hồn nhiên. Nếu không có đau khổ, con sẽ mãi “*lang thang từ độ luân hồi, vô minh nẻo trước xa xôi dặm về*”! Vì vậy, đừng ray rứt hối tiếc những gì đã qua đi, đừng ước vọng mong cầu những gì không thể đến, hãy cảm ơn những đau khổ phiền muộn, hãy cảm ơn những sai lầm tội lỗi vì nhờ đó con mới nhận ra thế giới ảo hóa của “*cái tôi vị kỷ*” để trở về với tự tánh chân thật nơi chính mình.

“Ra đi khắp bốn phương trời

Tìm ai mới gót muôn đời còn xa

Ta về gặp lại tình ta

Dấu chân viễn mộng chỉ là phù vân!

Chào con, chúc con trở lại với nguồn hạnh phúc vô tận nơi chính mình.

Sư ông Viên Minh

Ngày 15 - 11 - 2014

Sư ông kính mến,

Mấy ngày qua con không về nhà nên con chỉ kịp đọc thư sư ông mà chưa kịp trả lời, con thật có lỗi vì đã để sư ông phải đợi hồi âm.

Sư ông ạ, sau khi đọc thư sư ông con đã suy ngẫm rất nhiều, và con cảm thấy được tiếp thêm sức mạnh rất nhiều. Con dần bớt mặc cảm và cảm thấy yêu quý cuộc sống của mình hơn. Con đã có động lực để tiếp tục sống tốt hơn, trong lòng con đã có một chỗ dựa tinh thần để con không cảm thấy đơn độc và gục ngã. Con đã bớt đi những dằn vặt và oán trách bản thân hay có những suy nghĩ tiêu cực khi người đó nói gì về con. Đối với con bây giờ, dù có thế nào đi nữa, con vẫn sẽ trân trọng những thứ mình đang có, những gì đã qua con sẽ ghi nhớ và rút ra bài học, để từ nay sống cuộc sống tốt đẹp hơn. Những điều sư ông dạy con có thể còn chưa lĩnh hội được tất cả, nhưng con sẽ ghi nhớ và tìm tòi học hỏi thêm những lời dạy của sư ông.

Con xin chân thành cảm ơn sư ông vì đã dành thời gian tận tình chỉ dạy cho con. Con cầu mong cho sư ông luôn dồi dào sức khỏe và Phật sự viên thành!

Con, Phù Vân

Phù Vân con,

Sư ông thật vui khi biết con đã lấy lại tự tin, không vì mặc cảm mà ngã gục. Mọi đúng sai chỉ là bài học để con khôn lớn trong cuộc đời, khi nào con không biết tinh thức, không thấy ra chính mình mới thật là mê muội. Con đừng lo, chỉ những người cố chấp mới trách cứ con thôi còn người thấu hiểu bản chất đời sống sẽ luôn thông cảm và quý trọng con, luôn thấy đó là bài học tất nhiên khi con chưa thấy ra chính mình và những cạm bẫy cuộc đời. Đó là hành trình con phải trải qua để thấy ra cái đúng cái sai, cái tốt cái xấu và nhận chân giá trị đích thực của một đời người. Cái đúng chỉ có giá trị khi đã nhận ra từ cái sai, chứ không phải là rập khuôn theo cái đúng lý tưởng. Ưu điểm của con là ngay trong những tình huống bối rối, tối tăm, đầy kịch tính như thế con vẫn thấy ra những cảm xúc, những phản ứng, những xung đột, những nỗi khổ, niềm vui nơi chính mình một cách rõ ràng tinh tế, đó là một đức tính cần yếu trong sự tinh thức, tự giác.

Sư ông rất vui khi con đã vượt qua cơn khủng hoảng này một cách khá ngoạn mục để trở về với chính mình, trở về với nhiệm vụ chăm chỉ học hành của một sinh viên năm thứ 3 để sau này còn làm lợi ích cho bản thân, cho gia đình và xã hội. Với những bài học trải nghiệm vừa qua, bây giờ con chỉ cần biết sống thận trọng chú tâm quan sát lại mình trong những mối quan hệ bạn bè là được. Biết mình là chính yếu chứ không cần phải làm lại cuộc đời bằng cách gò ép mình trong một khuôn khổ đạo đức khắc khe giả tạo. Con còn quá trẻ, hãy cứ sống hồn nhiên trong tinh thức, cuộc đời còn nhiều bài học cam go hơn nữa, hãy sáng suốt, đừng buông lung phóng dật là con có thể vượt qua được mọi cạm bẫy của cuộc đời đầy cam go nguy hiểm. Nếu có một lúc nào đó con bị mặc cảm chi phối thì hãy nhớ lời Đức Phật dạy:

Ai trước sống buông lung

Sau sống không phóng dật

Chói sáng giữa đời này

Như trăng thoát mây che. (Pháp Cú 172)

Cố gắng lên, đối với sư ông con vẫn là người đáng khen và đáng tin cậy.

Sư ông Viên Minh
